

að farið var að hreifa við málinu aptur, enda sjest það, að þegar hreppstjórinn í Borgarfjarðarhreppi kallaði eftir láninu í brjefi til hreppstjórans í Loðmundarfjarðarhreppi 3. marz 1869, samkvæmt framangreindum amtsúrskurði, hefir hann í svari sínu 7. apríl s. á. borið fyrir sig, að úrskurður þessi hafi aldrei verið birtur sjer. 4
11. jan.

Þetta atríði, ásamt því, að amtsbrjefið 1. marz 1864 telur að vísu vafalausa skyldu Loðmundarfjarðarhrepps að endurgjalda umgetnar 90 kr., en efni þess er þó jafnframt eða einkum það, að leggja til, að Borgarfjarðarhreppur veiti líðan á skuldinni, og er um leið gefið í skyn, að Loðmundarfjarðarhreppur kynni að fá hjálp til að borga hana hjá hinum hreppunum í sýslunni, — veldur því, að því er mjer virðist, að nauðsynlegt verður að útkljá mál þetta til fulls og alls með yfirvaldsúrskurði, og það því fremur, sem mótmæli þau, er sveitarstjórnin í Loðmundarfjarðarhreppi kemur með gegn því að gjalda skuldina, eru þess eðlis, að þau liggja einnig undir úrskurð yfirvaldanna.

Þar sem hreppsnefndin í Loðmundarfjarðarhreppi þannig heldur, að með því að láta Björn Guttormsson gefa út skuldaþrjef fyrir nokkru af styrknum, sem sveitarstjórnin í Borgarfjarðarhreppi ljet hann fá, hafi hún bakað sjer þá skuldbindingu, að eiga við skuldnaut sjálfan um borgunina, og með því að kalla eigi eftir skuldinni, er búi hans var skipt í Suður-Múlasýslu eftir konu hans látna eða að reyna eigi að fá hann til að borga skuldina sjálfan, sem hann er talinn hafa verið fær um 7 árin síðustu áður en mál þetta var hafið, hafi hún fyrirgert tilkalli sínu til endurgjalds frá framfærslusveitinni; og þar sem loksins í þessu efni er vísað í amtsúrskurðinn frá 1. marz 1864, er talar um skyldu Loðmundarfjarðarhrepps til að endurgjalda umgetnar 90 kr., „að því leyti Björn sje þess eigi megnugur“, þá verða þessi mótmæli eigi tekin til greina, með því að eftir fátækrareglugjörðinni 8. janúar 1834, 9. gr., á sú sveitarstjórn, er veitir þurfamanni, sem á sveit annarstaðar, styrk til bráðabirgða, beinan og frjálsan aðgang að endurgjaldi hjá framfærsluhreppnum, því hún hefir fyrir hans hönd greitt sveitarstyrkinn til bráðabirgða.

Með því að eigi hafa fram komið nein mótmæli gegn því, að Björn Guttormsson hafi verið sveitlægur í Loðmundarfjarðarhreppi, nje verið kvartað um, að sveitarstyrkur sá, er honum var lagður í Borgarfjarðarhreppi árin 1861 og 1862, fyrir þá skuld, að sýslumaðurinn í Norðurmúlasýslu hafði úrskurðað hann sveitlægan þar, en þeim úrskurði breytti amtmaður með framangreindum úrskurði 11. júlí 1861, hafi verið of mikill; með því að eigi hefir vanrækt verið frá hálfu Borgarfjarðarhrepps að láta sýslumann vita undir eins og styrkurinn var í tje látinn, nje að leitast við að fá hann endurgoldinn, fyrir fulltingi hans og amtmanns; og með því að Borgarfjarðarhreppur hefir eigi misst rjett sinn til endurgjalds þótt, sveitarstjórnin veitti frest þann á lúkningu skuldarinnar, er amtmaður stakk upp á, nje þótt hún ljeti það svona vera umtalslaust, að fresturinn varð lengri en til var ætlazt upphaflega, — er úrskurði þeim, er þjer hafið lagt á mál þetta, herra amtmaður, 27. október 1876, hjer með breytt á þá leið, að Loðmundarfjarðarhreppur skyldast til að endurgjalda Borgarfjarðarhreppi þær 90 kr., er hjer ræðir um. Þar sem Borgarfjarðarhreppur hefir krafizt sjer greidda lagavexti af skuldinni frá 3. marz 1869 og Loðmundarfjarðarhrepp skyldaðan til að greiða í sekt 4 kr. fyrir hverja viku, er skuldin verði látin ógoldin um fram 3 mánuði eftir að þessi úrskurður er birtur, þá finn jeg eigi ástæðu til að taka þá kröfu til greina, en aptur eruð þjer, herra amtmaður, beðnir að sjá um, að eigi verði nú látið dragast frekar að lúka þessa gömlu skuld.

— *Auglýsing* landshöfðingja um fjallvegabætur árið 1878. — Samkvæmt lögum um vegina á Islandi 15. okt. 1875, 3. gr., er hjer með ákveðið, að af fje 5
15. jan.

- 5 því, er í fjárlögum 19. oktbr. f. á. 10. gr. C 6 er ætlað til fjallvegabóta, skal varið þetta ár:
15. jan. 1. til þess að ljúka við veginn yfir Holtavörðuheidi, sbr. Stj.tíð B 1877 nr. 147 4720 kr.
 2. til þess að halda áfram veginum yfir Svínahraun 3000 —
 3. til vegabóta á Grímsstungaheidi og Kaldadal:
 a, í norðuramtinu 2000 kr.
 b, í suður- og vesturamtinu 2000 — 4000 —
 4. til vegabóta á Mývatnsöræfum 1200 —

Reikningar.

Ágrip

af reikningum nokkurra sjóða, sem eru undir stjórn biskups.

I.

6

Prestaekknasjóðurinn 1877.

Tekjur.

1. Sjóður við árslok 1876	kr.	12922,62
2. Árstíllög og gjafir ¹	—	67,55
3. Árstíllag undirskrifaðs biskups	—	20,00
4. Innkomið fyrir »Blómsturkölfur»	—	6,00
5. Innkomið fyrir »Smásögur 1876»	—	220,00
6. Vextir á árinu 1877	—	503,74
	Samtals kr.	13739,91

Gjöld:

1. Úthlutað á Synodus 1877	kr.	300,00
2. Sjóður við árslok 1877		
a. Ríkisskuldabréf	kr.	1600,00
b. Veðskuldabréf	—	10590,00
c., α. Ógoldin innsteða af gjafabréf- um sira Jóns sál. Ingvaldssonar á Húsavík	kr.	100,00
β. Ógoldnir vextir af þessum 100 kr. frá $1\frac{1}{6}$. 1863— $1\frac{1}{6}$. 1877	—	56,00
γ. Ógoldnir vextir frá $1\frac{1}{6}$. 1863 — $1\frac{1}{6}$. 1865 af öðrum 100 kr., Flyt	—	156,00
		12190,00
		300,00

1) Sira Hjörleifur Einarsson	kr. 4,00	Sira Jón Bjarnarson	kr. 4,00
— Jóhann Briem	— 4,00	— Jón Jónsson á Mostelli	— 4,00
— Valdimar Briem	— 2,00	— Þorsteinn Þórarinnsson	— 2,00
— Jón Högnason	— 2,00	— Guttormur Guttormsson	— 2,00
— Stefán Stephensen á Ólafsvöllum	— 4,00	— Jón Austmann	— 4,00
— Sæmundur Jónsson	— 4,00	— Daníel Halldórsson	— 4,00
— Páll Ingimundarson	— 2,00	— Hjörleifur Guttormsson	— 2,00
— Eggert Sigfúss. (4 kr. og 1 kr. 55 a.)	— 5,55	— Páll Jónsson	— 2,00
— Tómas Bjarnarson	— 2,00	— Vigfús Sigurðsson	— 6,00
— Arnljótur Ólafsson	— 1,00	Þorsteinn Jónsson sýslumaður, á Kiðja- bergi, gjöf	— 5,00
— Guttormur Vigfússon	— 2,00		
			Alls kr. 67,55